

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

UNGDOMSVÄNNEN

FRISKA VINDAR

ILLUSTRERAD TIDNING FÖR
SVENSKA MISSIONSFÖRBUNDETS UNGDOM
Utkommer den 5 och 20 i varje månad.

N:o 17
5 September

REDAKTION:
A. W. HELLSTRÖM. WILH. SJÖHOLM.

Årg. 16
1912.

Den kristna missionen.

För U. F. V. Av Axel Andersson.

esu sista ord till sina lärjungar innehöll ett bud till dem om världens evangelisering. "Gån ut och gören alla folk till lärjungar." I dessa ord har Jesus uttryckt sin yttersta vilja och givit en plan för lärjungarnes arbete. De hade härvid sin höge mästars exempel att efterfölja. Huru tungt arbetet än kunde bli, huru mörk vägen, Jesus hade dock gått förut och var även nu dem nära i striden. Den kärlek, som var starkare än döden, hade lett honom in på missionens väg. Den borde ock vara drivkraften i lärjungarnes arbete. Och så är det ännu. Så snart Kristi församling älskar, tror och lyder sin Herre, blir det mission bland de fallna. När kärleken och tron slappas, blir även lydningen svag, och arbetet avstannar.

Missionens syfte och mål är att göra folken till Jesu lärjungar. Den vill lysa upp i det mångtusenåriga mörkret, bringa frälsningens budskap och hopp om evigt liv till de förtvylade och tillämpa människor emellan de rättfärdighetens och kärlekens grundsatser, som Jesus gav. Den vill göra Jesus till konung över folken. Vilken revolutionerande inverkan den har, se vi överallt i världen. Den själsfrid och livskraft, som vinnes genom mottagande av Kristus, tar sig också uttryck i omvandling av de yttre förhållandena. Laster, okunighet och fattigdom försvinna, under det att kunskap, arbete och välstånd träda i deras ställe. Därför är missionen också den nyare tidens förnämsta kulturrörelse. Här som annorstädes går det ordet i uppfyllelse: Söken först efter Guds rike och hans rättfärdighet, så skall allt detta därjämte tillfalla Eder.

Är du en Jesu lärjunge, gäller det nyss nämnda budet också dig. Vill du lyda din Frälsare och nu lägga din hand till arbetet? Lekmännens missionsrörelse i Amerika och andra land har enat sig om följande uttalande, som var och en av dess medlemmar underskriva: Emedan jag tror, att det är Kristi församlings plikt att predika evangelium för varje människa, är det min avsikt

att bedja, studera, arbeta och giva, eftersom Gud ger mig tillfälle, så att församlingen i denna generation må lyda denna befallning. Kanske kunde det också vara något för dig att tänka på. Vi skola närmare giva akt på de fyra uppgifterna.

Den första uppgiften är att *bedja* för missionen. Bönen är vårt hjärtas samtal med Gud och innebär uppgivande av vår personlighet åt honom, så att hans vilja blir härskande i oss. I bönen träda vi Herren så nära som aldrig annars. Men i bönen träder också Herren oss nära. Hans ande, hans vilja, hans kärlek, hans innerliga begär efter världens förlossning ur synden kommer att genomtränga oss. Därigenom skola våra liv flyttas till ett högre plan och vinna i värde. Vi skola då gripas av samma förbarmande över de förlorade, som bor i Guds hjärta, och skynda till deras hjälp. Bönen för missionen kan aldrig höras på annat sätt än så, att Herren uppväcker människor efter sitt sinne, som bedja, arbeta och giva i enlighet med hans vilja.

Den andra uppgiften är att *studera* missionen. Intresset för en sak går i allmänhet jämsides med kunskapen om densamma. Det som jag är mer eller mindre okunnig om, är jag också mer eller mindre ointresserad för; det, som jag känner väl, har djupa försänkningar i mitt hjärta. För övrigt ställes det kravet på varje Jesu lärjunge att också göra sin personliga insats i missionen. Men huru skall en sådan insats kunna göras, om jag ej studerar den sak, åt vilken mitt arbete skall givas. Innan jag sätter in penningar i ett företag, vill jag gärna ha reda på detsamma, och om jag finner, att företaget är gott, sätter jag kanske in mer av mina medel i detsamma, än jag från början tänkt. Tänk också på, vilken skillnad det måste bli, då det gäller bönen för missionen, om jag känner den sak, varom jag beder eller jag är okunnig om densamma. I förra fallet blir det en intelligent, på sak gående bön, under det att i senare fallet allt är prägladt av dunkelhet och oreda.

Den tredje uppgiften är att *arbeta* för missionen. Ingen är befriad från skyldigheten att göra en personlig insats i missionsarbetet, så snart tillfälle därtill gives. I den första kristna församlingen var varje medlem en missionär, som kände sin skyldighet att, när så kunde ske, avgiva ett vittnesbörd om Kristus. Något liknande har skett i Korea i våra dagar. I båda fallen hava utomordentligt goda resultat vunnits. På alla punkter såväl i den namnkristna som i den rent hedniska folkvärlden är det nödvändigt, att personligt arbete göres. Vill du söka att finna den för dig lämpliga platsen, den må nu vara hemma eller i hednavärlden och nedlägga ett personligt arbete där?

Den fjärde uppgiften var att *giva*. Betrakta dig själv såsom förvaltare av Guds gåvor, ty det är just, vad du är. Andra hava ägt vad du nu har, och efter din bortgång, om ej förr, skall det åter komma i andras händer. Vad du har, är ämnat för din fostran och andras hjälp, ej för självisk njutning. Men synderna äro här stora, särskilt hos de rika.

Det är alltså vår skyldighet att ge. Men huru skola vi ge. Därom ger Paulus besked i 1 Kor. 16: 2. På första dagen i veckan lägge var och en av

eder hemma hos sig tillsammans, vad som blir honom förunnat, på det icke sammanskott må ske först då, när jag kommer. Givandet bör med andra ord ske *systematiskt*. Detta plägar medföra det bästa resultatet med avseende på gåvans storlek och är utan gensägelse det bästa för givaren själv. Det blir mer intresse, mer bön och därför även mer välsignelse över detta systematiska, oavbrutna givande, än vad det blir över den gåva, som kommer mera tillfälligt, kanske till följd av en sinnesrörelse eller något dylikt.

Så gäller det då att nu börja med bön, studier, arbete och givande. Målet är att göra Kristus känd och trodd överallt i världen, och detta mål kan ej vinnas utan att alla samfällt och med kraft deltaga i arbetet. Herren bjuder dig att hjälpa till. Vill också du lyda hans befallning och nu lägga din hand till verket?

I morgontimma.

<i>Vad glans i fjärran över mörka vågor!</i>	<i>Nu flödar livet fram i nya släkter,</i>
<i>Vad purpurskimmer över blånad sjö!</i>	<i>som bryta fram med längtande begär</i>
<i>Vid himlens rand frambröta eld och lågor,</i>	<i>till dagens kamp från ljusa morgonväkter</i>
<i>och nattens stjärnor slockna bort och dö.</i>	<i>för segerns lön, som kvällens ro beskär.</i>
<i>Ur skogens djup framklinga tusen röster,</i>	<i>Vart hjärta fyller upp av glad förhoppning,</i>
<i>och havet böljar fram med mäktigt brus,</i>	<i>till varje höjd dess snabba vinge bär;</i>
<i>när solen timrar upp sin tron i öster,</i>	<i>dess lunder alla stå i vårens knoppning</i>
<i>där jord och himmel smälta hop i ljus.</i>	<i>och viska stilla: Snart är sommarn här.</i>

*Gå fram i kraft och ljus, du morgonskara,
på livets väg! Din skapare är där.*

*Om än dig hotar varje dödens fara,
var trygg, var trygg, ty Herren är dig när.*

*Han famnar jordens rund och himlens
båga.*

*Där sol går upp, han rår, där sol går
ned.*

*Hans arm är stark. Vad kan du icke
våga*

och föra ut, när endast han är med.

TEODOR.

I det godas tjänst.

För U. F. V. Av A—a A.

Alva Ehrling skyndade gatan fram för att hinna hem i tid till midagen. Hon hade blivit fördröjd vid en sjukbädd, och pappa tyckte ej om att vänta, oavsett det faktum, att hon då skulle få uthärda systemens hånfulla stickord om »barmhärtighetssystemen» och »spring ur den ena vindskupan i den andra».

Att Lilly då aldrig kunde lära sig förstå, att visiterna i »vindskuporna», i de fattiga hemmen, där barn och mödrar hälsade hennes ankomst med fröjderop och glädjetårar, voro för henne ett långt bättre sätt att använda sin tid än till baler, teaterbesök och alla nöjen i världen och gåvo i längden en bra mycket värdefullare behållning.

I dag hade de två flickorna haft en liten tvist just om detta. En af säsongens större sällskapstillställningar skulle just gå av stapeln, och Alva hade förklarat sig ämna stanna hemma från densamma.

»Ämnar du då aldrig mer vara med,» hade systemen frågat.

»Om jag skulle följa min smak, så gjorde jag nog inte det, men man bör väl ej så avgjort bestämma det.»

En vädjan till modern att söka övertala Alva hade resulterat i, att denna fick följa sin egen önskan, och Alva sade sig då även önska använda de till »utstyrseln» afsedda pengarna för sina »skyddslingar».

Glad över erhållet medgivande härtill, hade hon, trots snöyra och köld, skyndat i väg till en stackars utarbetad änka, som med sitt knappa arbete hade svårt att i vanliga fall få nog till det nödvändigaste, och nu hade hon en tid varit klen. Där skulle en del av denna summa komma väl till pass.

»Gud välsigne lilla fröken», blev det varma tack, hon fick, och dessa ord hade alltid en förunderlig förmåga att värma och glädja henne — icke minst i dag.

Alva hade i böckernas bok lärt livets uppgift, och för sig själv hade hon tolkat den så, att hon med allt vad hon ägde av förstånd, kraft och timligt gott, hade skyldighet att så gott hon kunde bistå och hjälpa de människor, som hade allt så mycket sämre ställt än hon själv. Det var inte alls — som Lilly troligen hade tagit det — någon försakelse att avstå från sällskapslivets nöjen. Att allt det där oftast var idel tomhet, trollguld och falskt prål, hade hon tidigt kommit underfund med.

Hon var mycket tacksam för den ställning hon hade som en rik mans dotter, men detta helt och hållet av det skäl, att hon med sitt överflöd skulle någon gång kunna lindra nöd och kanske sjukdom, och betydelsen av orden »richesse oblige» tillämpade hon på sig själv i möjligaste mått. Och mången gång, när föräldrarna och systemen skötte sina plikter inom sällskapslivet, satt den unga flickan vid någon sjuksäng och försökte blygt men trosvisst att på sitt enkla sätt tala om den tröst och hugsvalelse, som ligger i orden: nåd och barmhärtighet från Gud. —

Det var dagen efter den beramade festen. Lilly var hängsjuk och vresig, och på Alvas vänliga fråga, om hon haft roligt, svarade hon ett kort: naturligtvis.

»Doktor Weimer frågade efter dig, Alva. Jag visste ej, att ni voro bekanta,» sade fru Ehrling. »Han bad om sin hälsning.»

»Doktor Weimer? Hur vet han om mig, eller —»

»Var ha ni träffats?» frågade Lilly med en forskande, något vass blick.

»Vid någon sjukbädd, kanske mer än en, men jag har aldrig sagt honom, vem jag är.»

»Hm, ja,» fortsatte systemen, »det kan ju också vara ett sätt att arrangera rendez-vous.»

»Lilly!» tillrättavisade modern, men Alva

såg blott med en stor förvånad blick på sin syster, undrande vad meningen egentligen var.

Lilly Ehrling hade även mött doktor Weimer några gånger och snart nog funnit, att hennes lätta fjärilsnatur icke slog an på den allvarlige, men »högst intressante» mannen. Detta var en för den vid hyllningar i salongerna vana flickan ovanlig motgång, och det var med svartsjuk undran hon hört hans intresserade förfrågningar efter Alva.

Doktor Weimer hade noterat skillnaden i de båda systrarnas skaplynne. Den ene hade han funnit med bibeln i hand, föreläsande vid en fattig gammal kvinnas sjukbädd, den andra som en fladdrande fjäril i balsalens flödande ljus. Och den förstnämnda hade genast vunnit hans aktning, beundran och — vänskap.

Direktör Ehrling hade kommit in och avbrutit samtalet om doktorn. Detta övergick nu till den förut dryftade frågan om en middag, som herrskapet Ehrling skulle ge en av de närmaste dagarna. Listan över dem, som skulle inbjudas, var, som man sade, den vanliga.

»Och dessutom», sade herr Ehrling, »vill jag, att ett inbjudningskort sändes till doktor Weimer. Det är en präktig karl med obestridlig framgång och med framtid för sig».

»Och därtill är han mycket förmögen,» tillade han för sig själv.

När herrn i huset lämnat rummet, vände fru Ehrling sig med bekymrad min till Alva:

»Kära barn, har du något att ha på dig som duger? Det är lite sent att tänka på en ny dräkt.»

»Ja då, kära mamma. Nog kan jag väl ha den vita klänningen, om jag snyggas upp henne litet, säg?»

»Ja, kanske det.»

Lilly fnös för sig själv. »Gärna kan hon för mig få vara så omodern som hälst, om det roar henne. Jag ämnar icke vara det», tänkte hon.

Den mest intressanta gästen på mid-dagsbjudningen var tydligen den berömde doktorn. Dels var han en ny akquisition i huset, och dels hade hans rykte både

som läkare och människovän nått vida ut över de trånga kretsar, där han egentligen hade sin verksamhet. Man frågade sig, varför han var bjuden. Var det för Lillys skull? Alva tycktes dessa människor sällan tänka på. Men där fanns ju även löjtnant Borg, som så länge betraktats som blivande svärson i huset, att man något undrat, om det ej snart skulle bli slag i saken.

Men denne var högst försiktig. Han kunde endast nöja sig med en rik hustru, och på initierat håll var man medveten om smygande rykten angående direktör Ehrlings ekonomi. Man kunde ju aldrig veta, huru mycket, som låg däri — ingen rök utan eld — och därför så. —

Lilly såg, att doktor Weimers blickar sökte systemen. Och så snart han kunde slita sig lös ifrån det sällskap, som ständigt påtvingades honom, närmade han sig Alva. Och de två voro snart inbegripna i ett — efter allt att döma — högst allvarligt och dem båda intresserande samtal.

Alva hade visst icke bannlyst glädjen. Hon var tvärtom alltid glad och lycklig. Och strålande var hon just nu, när doktor Weimer till sist tog sig för att rent ut *bedja* henne att ha vänligheten se till några av hans skyddslingar — precis som om hon därmed skull göra honom en mycket stor tjänst — under den tid han skulle vara borta från staden. Han skulle nämligen redan följande dag anträda en resa, varifrån han ej skulle återkomma förrän efter trenne veckor.

Alva skulle velat med några vackra ord tacka honom för detta, för det han tänkt på henne som den, vilken skulle vara välkommen hos de behövande av dem han haft i sin vård, men dessa ord fattades henne, och hon tröstade sig med, att han nog skulle förstå, hur glad hon var och läsa hennes tacksamhet i hennes strålande blick.

Han tycktes också göra detta, ty då de skildes, sade han:

»Således, fröken Ehrling, äro vi överens om att troget arbeta tillsammans för dem, som möjligen behöva oss eller hur?»

»O, doktor, inte så, jag kan ju ingenting göra!»

»Fröken Alva», svarade han sakta, »jag vet bäst, vad ni har gjort och kan göra; jag har sparat er verksamhet på mången plats, i mångt hem. Och ert namn nämnes med av tacksamhet vibrerande stämma, under det glädjetårar skymma trötta ögon. Fortsätt på den inslagna vägen, och Gud skall styrka och löna er. Han välsigne er! Och nu farväl på en tid.»

Ingen kunde förutse, under vilka förändrade omständigheter de åter skulle mötas.

Alva fann det härligt att få uppfylla hans önskningar i avseende på hans speciella skyddslingar. Och då hon ingen ville försumma av dem, hon förut ägnat sig åt, och som ännu möjligen kunde ha anspråk på henne, fann hon sin tid till största delen upptagen. Det pekuniära bistånd, hon kunde lämna omkring sig, var så försvinnande litet, mot vad hon tyckte sig behöva härtill, men överallt i de fattiga hem, där doktor Weimer någon gång kallats som läkare, och där hon, enligt hans önskan, fortsatte att arbeta, där voro de lekamliga svårigheterna för den närmaste tiden undanröjda. En mycket frikostig hand tycktes ha vältrat undan alla dylika bekymmer.

En afton, då Alva kommit hem från ett besök hos en gammal väninna, och den övriga familjen var borta, överraskades hon av att höra fadern komma ensam hem och genast gå in i sitt eget rum. Hon stod just en stund därefter i begrepp att gå in för att höra efter orsaken till hans hemkomst så tidigt, då hon fick höra stönanden och jämmer därifrån.

Hon ilade in och kom i lagom tid för att hinna fånga honom i sina armar, då han, som det tycktes, gripen av svindel höll på att falla ur stolen, vari han tagit plats. Förskräckt tillkallade hon tjänarne, och med förenade ansträngningar fick man honom till sängs, varefter Alva skyndade att per telefon underrätta mor och syster om vad som hänt.

Dessa hunno hem blott för att mottaga den döendes sista blick.

Inte ett ord som sista hälsning, intet ord om hopp för det tillkommande hade han kunnat uttala.

Följande morgon innehöllo tidningarna, förutom meddelandet om dödsfallet i detta hem, även en annan nyhet, nämligen ryktet om den dödes ekonomiska obestånd.

Verkan härav var den under dylika förhållanden mest vanliga. Några konventionella kondoleansvisiter avlades visserligen hos de nu så hårt prövade damerna. Men sedan ryktet om ekonomisk ruin efter några dagar fullkomligt bekräftats, och sedan den avlidne myllats ned i det tysta, voro de återstående av den forna vänskan snart räknade, att döma av det verkliga deltagande, som kom dem till del.

För Alva, som ousägligt älskat sin far, hade slaget varit förfärligt hårt, men med sin fasta tro och sitt under Guds allvisa rådslag böjliga sinne, tog hon ödmjukt emot detsamma.

Reaktionen inträdde, och därmed kommo tankarna på deras så hastigt förändrade ställning.

Vad skulle det bli av mamma och systern? Själv ville hon nu realisera en länge i hemlighet närd önskan att få bli sjuksköterska. Alltid finnas lidande, som behöva en varsam, kärleksfull hand under plågornas dagar, tänkte hon.

Men, o, hur skulle hon nu någonsin kunna göra något för de lekamtigt behövande?

Inte hade hennes disponibla kassa någon gång varit synnerligen stor, men det lilla, hon hade haft, hade ju alltid kunnat lindra nöden för ögonblicket i något litet, torftigt, glädjefattigt hem.

En snyftning undslapp henne, när hon tänkte på allt detta, och ständigt återvände tankarna också till systemen. Inte med ett ord hade denna nämnt någon framtidsplan. Vad tänkte hon möjligen på?

Löjtnant Borg hade tagit sin Mats ur skolan; ett formellt kondoleanskort var allt, som hörts ifrån honom under denna förfärliga tid. Vem som helst kunde väl nu förstå, av vad art hans känslor varit.

»Stackars Lilly, stackars lilla fjäril, det är troligen slut med dagslänndelivet!»

Alva stordes i sina funderingar genom inträdet av en av tjänarinnorna, som hade

bud, att en herre väntade i salongen och önskade träffa henne.

»Vem är det?»

»Jag vet ej, fröken, han lämnade intet kort och vill blott tala med fröken.»

»Det är bra, jag kommer.»

Alva skyndade ned och möttes vid inträdet i salongen av doktor Weimer, som skyndade emot henne med uttrycket av det varmaste deltagande präglat i sina talande drag.

»Ah, doktor Weimer, är ni här — redan?»

Rösten förrådde den rörelse hon kände vid tanken på, vad som inträffat, sedan de skildes.

Han slöt hennes darrande hand i båda sina starka händer.

»Jag har rest dag och natt, sedan den sorgliga nyheten nådde mig. Jag tänkte — — han drog henne sakta, utan motstånd, närmare sig, »— jag ville vara här för att se för mig själv, om det möjligen kunde vinnas rätt för mig att för all framtid förvärva mig ägandet av ett själv-uppoffrande, oegennyttigt hjärta, som jag mött därute, där livets allvar visar sina

bittraste sidor, och där vi då båda gemensamt skulle kunna söka förverkliga och om möjligt uppfylla en ringa del av det Mästarens ord, som bjuder oss att taga oss an de arma. Jag älskar dig, Alva. Säg, har jag skyndat förgäves, har jag hoppats för mycket?»

Som hos ett trött litet barn hade hennes huvud till slut sjunkit mot hans bröst.

»Nej», viskade hon till svar.

»Se på mig», bad han, och vad han läste i hennes blick vart honom nog.

»Tack», sade han sakta.

»O, det är för mycket», sade hon slutligen, »men jag vill försöka att bli för dig, vad du hoppas, och bli värdig — —

»Du, skulle du icke vara värdig — allt!»

Hans varma röst talade om, vad han tänkte.

»Och mina fattiga skola då ej bli lidande på vad som händt, det är härligt!»

»Nej, min älskling, alla desså, och dem som stå dig ännu närmare, skola vi tillsammans hålla av och — —.»

En varm, vacker blick, full av kärlek och tacksamhet blev det värtaliga svaret.

Svenska Missionsförbundets Ungdoms kvartalsmöte i Kramfors den 3 och 4 aug.

Bland Norrlands floder är Ängermanälven den största och intager även genom sin skönhet ett framstående rum. I sitt övre lopp är den forfarande och bullersam som andra norrländska älvar, men sedan den längre ned genombrutit bergen med kraft, går den nu lugn i stilla majestät på sin väg mot havet. Sceneriet är mycket växlande. Här stupa klipphällar tvärbrant i djupet. De visa oss prov på, vad floden haft att tas med, innan den fått sin strömfåra färdig. På andra platser få vi se, vad den verkligen utfört, ty där hava bergen blivit

malda till stoft, och av materialet har formats runda kullar, de egendomliga s. k. niporna. Det skedde på den tid, då naturkrafternas jättebarn voro församlade till lek på dess stränder. Men älven har också jämnat vägen för odlaren och underlättat hans möda, röjt plats för de tusen hemmen på stränderna och tågar nu, tillfredsställd med sitt arbete, till vila i Östersjöns vida famn.

Här vid dessa vågor ligger Kramfors, ett stort och vackert samhälle med järnvägsstation och en hamn, som mången sjöstad skulle ha skäl att avundas det-

samma. Liksom så många andra samhällen i dessa trakter vinner Kramfors sin huvudsakliga bergning genom sågverksrörelse.

S. M. U. hade av församlingen och ungdomsföreningen på platsen inbjudits att där avhålla ett av sina kvartalsmöten för innevarande år. Tiden för detta möte, som bestämts till den 3 och 4 aug., var nu inne, och ungdom från skilda platser inom floddalens område hade infunnit sig. Distriktsföreståndare O. W. Genander från Sundsvall, predikant D. Melcherson från Örnköldsvik och undertecknad tjänade med ordets förkunnelse. Dessutom medverkade en sångkör och en musikförening, varjämte en fröken Brunzell från Finland sjöng flera solonummer.

Mötet började på lördagskvällen den 3 men samlade då ej så mycket folk, emedan ett mycket starkt regnväder var rådande. Emellertid blev det i alla fall en värdig inledning av vårt möte. Predikant Melcherson läste Jesu inbjudning i Mark. 6: 31 till sina lärjungar och angav mötets karaktär av en vilostund med Jesus. Distriktsföreståndare Genander och undertecknad talade även en stund var.

På söndagen var vädret gott, och så mycket folk samlades, att missionshuset ej på långt när förmådde rymma alla. Sedan predikanten på platsen, F. Nyberg, hälsat de närvarande välkomna, talade distriktsföreståndare Genander över 2 Krön. 32: 10. Liksom Jerusalem var omgivet av mäktiga fiender, men ändå blev bevarat, emedan dess inbyggare och dess konung förtröstade på Herren och anropade hans hjälp, så skola ondskans makter ej bliva Guds församling övermäktiga, ty Gud bevarar densamma. Församlingen är här i fiendeland, och det gäller för var och en av dess medlemmar att vara på sin vakt. Vår enda säkerhet ligger i förtröstan på Herren, men hos honom är trygghet.

Efter det undertecknad så talat en stund

om missionens krav på de unga, avslöts förmiddagens möte.

På eftermiddagen öppnades mötet med diskussion över ämnet: Den troende ungdomens livsuppgift. I diskussionen deltog flera bröder. Först av allt gäller det att finna sin livsuppgift och sedan med all kraft arbeta på dess fyllande. Viktigast är att bevara sitt hjärta, emedan det är den källa, ur vilken livet i ord och gärningar flödar. S. M. U:s valspråk: För Kristus och församlingen, visar oss hän på vår uppgift att inom den kristna församlingens krets verka för Kristus.

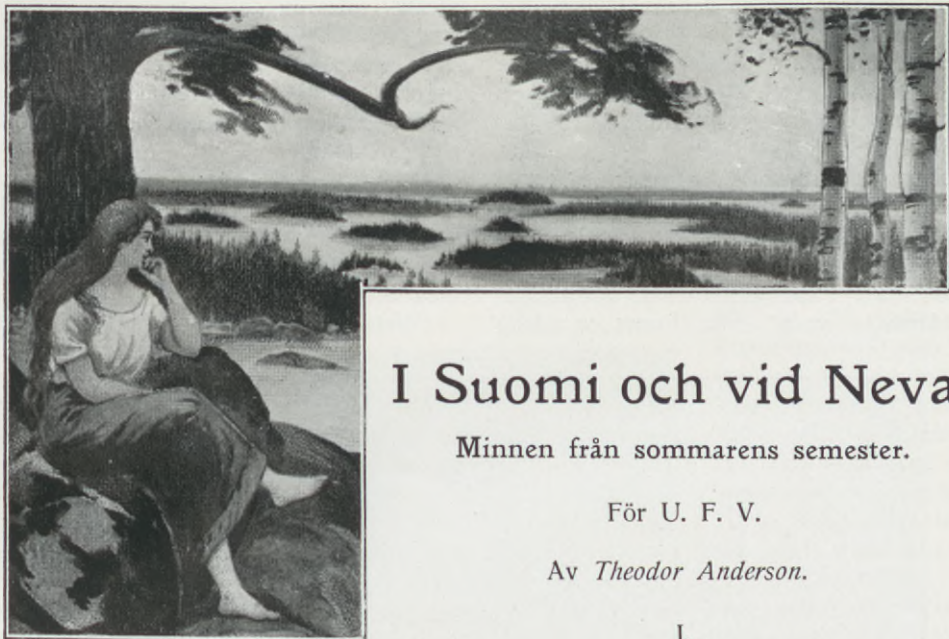
Efter det att en stunds rast hållits talade predikant Melcherson om den troendes världsövertärande strid. Om vi skola segra, måste vi vara nära förenade med vår konung, Kristus, ty utan anförare kan ej striden vinnas. Vi måste också hålla samman med varandra, ty enighet ger styrka. Dessutom behöva vi den vapenrustning, som Herren ger. Den förutan kunna vi ej vinna seger. Vidare böra vi tro på Jesus och gå fram med vår blick fästad på det mål, mot vilket vi sträva.

Distriktsföreståndare Genander avslutade därpå dagens möte med uppläsning av Upp. 3: 12. Om vi förut fått höra talas om villkoren för segern, så fingo vi nu höra om segrarens lön. En pelare i en byggnad utgör på en gång byggnadens styrka och skönhet, dess bärande kraft och dess prydnad. Den är det fullkomligaste av alltsammans. Vi skola bliva fullkomliga i härlighetens värld, när striden en gång är vunnen. Vi böra emellertid söka fullkomligheten redan här och låta den bliva det ideal, mot vilket vi sträva.

Så var S. M. U:s kvartalsmöte i Kramfors ett minne blott, och vi skildes åt för att var och en på sin plats och i sina förhållanden söka omsätta något av det, som vi hört och lärt.

A. A—n.

I Suomi och vid Neva.

Minnen från sommarens semester.

För U. F. V.

Av Theodor Anderson.

I.

Att resa är ett koncentrerat liv. Den Gud älskar, låter han få resa mycket, säger d:r Funcke. Den lyckan att få resa mycket har fallit på min lott. Och jag känner det som en verklig förmån. Resorna kunna väl förefalla tröttande ibland. Men de skänka som gengäld så många lärdomar och rika erfarenheter, att det ej kan uppskattas nog högt.

Den plats eller det arbete, jag *nu* innehar, giver dock icke mycken tid till resor. Då jag därför skulle bestämma över min vilotid i sommar, beslöt jag mig för att göra en resa till vårt grannland i Öster, *Finland* eller *Suomi*, som det heter på finska, ävensom till miljonstaden vid *Nevaflo den*, *St. Petersburg*. Av min vän, missionssekreterare Sjöholm, blev jag ock livligt tillrättad att företaga en sådan resa. Han hjälpte mig med restur och pass. Och så kom det sig, att

jag en vacker afton sistlidne juli månad befann mig ombord å den präktiga ångaren *Bore II* vid Stockholms Skeppsbro.

Kl. 8 på kvällen lämnade *Bore* Stockholm, och på morgonen följande dag voro vi i *Åbo*. Därifrån fortsatte jag med tåg till *Helsingfors*, dit jag anlände på kvällen samma dag. Här mötte mig min gamle vän och kamrat från missionskolan i Kristinehamn, *Erik Landell*, en av de ledande frikyrkomännen i Finland och redaktör av *Fria Missionens* i Finland tidning, *Evangeliskt Veckoblad*.

I sällskap med Landell hann jag redan denna dag bese en del av *Helsingfors*. Och det, som icke medhanns då, fick jag tillfälle att se vid ett annat tillfälle, då jag hade nöjet få stanna där tvenne dagar, en lördag och en söndag. Denna sistnämnda dag predikade jag i de frikyrkliges trevliga kyrka, *Allianshuset*, på förmiddagen och i en park

Vy från Borgå.

invid staden, den så kallade Djurgården, på eftermiddagen.

Helsingfors, Finlands huvudstad, har ett mycket vackert läge vid Finska viken. Den är ock ganska stor. Omkring 150,000 människor bygga och bo inom densamma. Staden är välbyggd, gatorna äro lagom breda, och många parker och öppna platser förläna åt staden ett friskt och behagligt utseende. En av de vackraste platserna i Helsingfors torde *Runebergsplanaden* vara. Här finnes en ståtlig

språket talas av de flesta, och icke så få tala svenska.

I Helsingfors finnes universitet. Där finnas ock många högre och lägre skolor. Med undervisningsväsendet är det väl ordnat i Finland.

Det är så mycket i Finland, som påminner om vårt land. Och det är ju ingenting att förvånas öfver, då man besinnar, huru länge detta land varit förenat med Sverige.

Första aftonen jag var i Helsingfors,

Runebergs staty, Helsingfors.

staty av skalden Runeberg. Och här rör sig ett livligt folkliv, som är ganska intressant att betrakta. Man ser här om varandra i brokigt virrvarr ryska militärer i granna uniformer, ryska soldater i höga stövlar och gula linneblusar med skärp om livet, ryska präster med långt hår och skägg, finska bönder i vadmalskläder o. s. v.

Överallt finner man, huru det ryska inflytandet gör sig gällande. På de ofentliga husen vaja ryska flaggor, och ryska språket hör man överallt. Finska

ledsagade mig br. Landell till en mycket vacker park, *Observatorieparken*, därifrån man har en härlig utsikt över staden och dess närmaste omgivning. Då vi suttit där en stund och njutit av den hänförande taflan framför oss, pekade Landell ut åt sjön till några klippor och gråa byggnader och bad mig se dit. Då jag gjorde det, frågade han: »Vet du, vad det är, du ser nu?» Då jag nekande besvarade frågan, upplyste han mig där-om. Vilka känslor, som då genomströmmade mitt inre, är jag ej mäktig att be-

skriva. Vad jag såg därborta, var det gamla stolta fästet — *Sveaborg*.

Det var en lördagskväll, jag första gången anlände till Helsingfors. Dagen därpå, söndagen den 21 juli, skulle jag få övervara ett missionsmöte i Finland. I sällskap med broder Landell reste jag med tåg i tidig morgonstund från Helsingfors till Borgå, därifrån vi fingo resa med skjuts en mil till Constantin Boijes gods, *Ilby gård*, där mötet skulle hållas.

Godsägare Boije är en varm missionsvän och väl känd — åtminstone till namnet — av missionsvännerna i vårt land. Han har t. o. m. en tid varit anställd i Missionsförbundets tjänst. Mötet hölls på en stor höskulle. Mycket folk var samlat. Flere predikanter talade. Och varmt var det både i figurlig och verklig mening.

På månd. morgonen reste vi tillbakatill *Borgå*, där jag predikade på kvällen samma dag i friförsamlingens trevliga bönehus. Även där var det ganska mycket folk. Och åhörarna lyssnade med synbar glädje till ordet och meddelandena om den mission, som utföres av Svenska Missionsförbundet.

Borgå är en liten stad. Men den är icke desto mindre ganska intressant. Mest torde detta senare bero därpå, att den store skalden *Joh. Ludvig Runebergs* namn är så förenat med densamma.

Runeberg föddes i Jakobsstad, Finland, den 5 febr. 1804. Hans fader var koferdikaptén. Dennes äldsta förfäder voro bondfolk från Runneby i Jämtland, Sverige.

Till Borgå flyttade skalden Runeberg år 1837, då han utnämndes till lektor vid gymnasiet därstädes. Han var sedermera under några år rektor vid samma gymnasium. I Borgå har Runeberg skri-

vit de flesta av sina härliga dikter: *Fänrik Ståls* sägner, *Julkvällen*, *Graven* i *Perrko*, *Kung Fjalar*, *Nadeschda* m. fl.

Runeberg dog den 6 maj 1877. Hans stoft vilar i Borgå kyrkogård, vilken har ett högt och vackert läge utanför staden. På graven är rest en minnesvård i form av en kolossal bautasten.

Det är med en viss vördnad, man nalkas en sådan plats som denna, och man gripes av en underlig, högtidlig stämning.

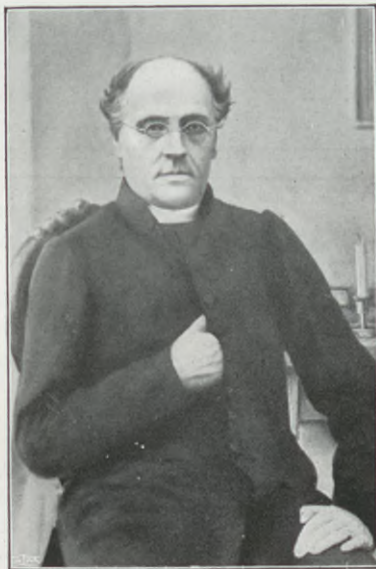
Väl är det sant, att Runebergs stoft vilar här under den stora vården, men så länge svenskt språk talas, skall Runebergs namn nämnas med tacksamhet och vördnad. Hans livsgärning lever och skall alltid leva.

Bland de många minnen, som äro förknippade med mitt besök i Finland denna sommar, torde besöket i *Runebergs hem* vara ett av dem, som sist komma att förblekna. Gården, som Runeberg köpte 1852, och i vilken han bodde till sin död, befinner sig i precis samma skick, som då han bodde där.

Det vackra skaldehemmet utmärker sig lika mycket för sin flärdfria enkelhet som sin stämningsfulla harmoni. Det ger ock en åskådlig och trogen föreställning om det hemliv och den anda, som gjorde sig gällande i detsamma. Här torde den lyckligaste tiden av Runebergs liv hava förflutit. Här kom honom en varm och oskrymtad kärlek till del från maka och barn.

Vi gingo igenom hela våningen och besågo alla rummen: matsalen, arbetsrummet, sängkammaren o. s. v. Allt funno vi i samma skick, som då skalden bodde där.

Att se detta hem, nu så tyst och öde, och alla dessa ting, förr så älskade och omhuldade, var riktigt gripande. Kanske

Joh. Ludvig Runeberg.

förnummo vi den känslan mest, då vi trädde in i den store skaldens sängkammare. Här är allt så ytterst enkelt. Rummet är avdelat med en gardin. Innanför gardinen står en mycket enkel säng, använd av den store skalden i mer än 45 år. Hon är utdragen och bäddad, såsom hon var vid hans bortgång. På sängstolpen invid huvudgården hänger ett stort silverur, vars urglas Runeberg lät borttaga, på det att han även om nätterna, vilka han under de sista åren av sin levnad ofta måste genomvaka under plågor, skulle genom att känna på visarna få veta, vad tiden led. På väggen ovanom sängen hänger en spegel, i vilken Runeberg, då han låg i sängen, kunde se, huru fåglarna kommo till fönstret mitt emot till ett bräde, som uppsatts där, och där mat lades ut till dem.

I Borgå är en staty rest till Runebergs minne, liknande den i Helsingfors. Men skaldens efterlämnade skrifter äro dock hans skönaste och största minnesmärke.

Från Borgå reste jag till *Kotka*, en i stark utveckling varande fabriksstad och träförädlingsplats. Den färden tog en hel dag i anspråk. Det var ofantligt varmt i kupéerna, och vid de stationer, där tågombyte ägde rum, fick man vänta mycket länge. Men långsamt blev det ändå inte. Alltid fanns det något att se. — Då tåget äntligen vid åttatiden på kvällen ångade in på *Kotka* station, måtte det ha sett ståtligt ut. Vagnen närmast lokomotivet, vilken var lastad med bräder, hade fattat eld under vägen och stod nu i ljusan låga. Men brandkåren, som anlände ögonblickligen, släckte snart elden.

Så fort jag stigit ur kupén, ljöd i mitt öra av en välkänd röst ett: hjärtligt välkommen. Och där stod nu vid min sida sjömansmissionären *Hening O. Sjögren*. Han led-sagade mig till sitt hem, där jag stannade i tvenne dagar, och där jag blev bemött med så mycken kärlek och välvilja av såväl honom som hans maka, att jag aldrig kan förgäta det.

H. O. Sjögren.

Sjögren är icke någon främling för Missionsförbundets vänner, åtminstone borde han icke vara det. På hösten 1883 utsändes han jämte A. Lingren, Fr. Hammarstedt och A. E. Karlsson som Svenska Missionsförbundets missionär till Petrozavodsk vid stranden av Onegasjön i Ryssland. Men redan året därpå nödgades han till följd av sjukdom återvända till hemlandet. Att Sjögren så snart måste lämna det kära missionsfältet, var naturligtvis för honom ett mycket hårt slag. Men genom otaliga svårigheter har han med beundransvärd energi och ihärdighet kämpat sig igenom och är nu sedan många år tillbaka sjömansmissionär i *Kotka*. Av det lilla jag hann se och höra vid detta korta besök, syntes det mig, som om Sjögren här utför ett mycket gott arbete bland havets söner. Varmt intresserad för sitt kall och pliktrogen som få, är han ute på båtarna dagen i ända och samtalar med sina kära sjömän.

Sjögren är icke anställd av något särskilt missionssällskap utan är för sin verksamhet beroende av bidrag, som han lyckas anskaffa. Från Svenska Missionsförbundet erhåller han sålunda ett årligt anslag på 800 kr. Från Tyskland och Norge får han ock hjälp. Men nog har vår vän Sjögren fått lära sig att bedja och tro. Hitintills har han ej heller behöft komma på skam.

Som hamnen i *Kotka* är mycket stor, har Sjögren för sjömansmissionens räkning anskaffat en liten motorbåt, som naturligtvis i hög grad underlättar hans arbete.

I den lilla trevliga sal, som Sjögren hyr till läse- och samlingsrum för sjömännen, hade vi nu tvenne möten. Så mycket folk var det väl inte på dessa möten, men det kändes dock gott att tala där.

Sista dagen jag var i *Kotka*, förde Sjögren mig i sin motorbåt till ett stort brukssamhälle, vid namn *Karhula*, omkring en mil från staden. Där har en för Herrens sak nitälskande missionsvän låtit inreda en liten bönesal i sitt hus. Några unga flickor spelade och sjöngo, och Sjögren och jag predikade. Inte äro de många vid det stora glasbruket, vilka

fråga efter Herren. Och nog ha de få, fattiga missionsvännen, som där finnas, bekymmer och svårigheter att kämpa med. Men Herrens verk kan ej gå under. Av senapskornet kan bliva ett stort träd.

På återfärden från Karhula strejkade motorn i den lilla båten, vadan vi måste ro sista delen av vägen, kanske en halv mil. Men havet var lungt och natten vacker.

Och så gick allt bra.

En annan liten utfärd från Kotka i Sjögrens motorbåt må ej förglömmas. Den fär-

den gällde en plats, som heter *Langinkoski* vid Kymini älvs utlopp i havet. Här ligger i en natur så övermåttan vacker, att det ej kan beskrivas, en kejsarlig villa, en härlig rekreationsplats för alla ryssars självhärskare. Älven delar sig här i flera grenar, bildande ståtliga forsar, som dånande och skummande kasta sig i havets famn. Allt är här natur. Endast en del grusgångar och broar jämte villan och några andra byggnader äro av människohand. Eljes är allt, som naturens store Herre danat det.

Langinkoski.

Hälsning från Amerika.

Pennock, Minn., d. 23 juli 1912.

Till Red. av Ungdomsvännen

Friska Vindar:

Många gånger har jag tänkt sända eder några rader och tacka för de »friska vindar», som ungdomstidningen för över havet till oss i »främlingslandet.»

Det är nu 5 år sedan jag besökte Sverige och tvivelsutan hade tillfälle att tala till många av U. F. V:s läsare. Oförgätliga äro de minnen, jag då erhöi. Jag kan icke nog tacka Gud för, att jag fick göra denna resa: först för mina föräldrars skull och därefter för att jag fick lära känna en del av verksamheten och vännerna därhemma. Pietisten och U. F. V. uppliva minnen från denna resa, varje gång de komma. Då jag läser om möten på kända platser och ser namnen på kända vänner och predikanter, så ilar min tanke till dessa bröder och till dessa

platser, då alltid ljuva minnen rulla fram för mig. Jag älskade Sverige förut men mycket, mycket mera sedan sommaren 1907.

Vi glädjas för närvarande över, att också vi här i landet och genom vårt förbund ha en ungdomstidning, som omhuldas av vår ungdom och därför växer ganska fort. Den är, som I väl veten, väl redigerad av allas vår vän D. Marcellius.

Emottag mitt hjärtliga tack för U. F. V. och bringen min hälsning till alla unga, som minnas mig, och de predikanter, som känna mig. Må Gud välsigna eder verksamhet bland de unga! «Edra länder vare omgjordade och edra ljus brinnande och varen I lika människor, som vänta sin herre, när han skall komma hem från bröllopet, att han, när han kommer och klappar, de strax må låta upp för honom!»

Broderligen A. W. Franklin.

Från ungdomsföreningarna

Gislövs och Gylle Ungdomsförening, Trelleborg. Den skara av troende ungdom, som vi härmed presentera för U. F. V:s talrika läsare och läsarinor, är från södra Skåne. Dessa unga äro alla födda och fostrade på den bördiga syd-skånska slätten vid stranden av Östersjön, där de väl odlade tegarna giva rika skördar av vete, råg, korn och sockerbetor, och där de friska havsvindarna väldigt svepa fram över de vida fälten och obarmhärtigt slita i de lummiga pilträdens kronor. Här äro dessa unga vunna för Herren, och här hava de en stor uppgift att fylla.

Nordgren, Örnköldsvik, som verkat till välsignelse. Framgång har vunnits, antalet medlemmar har vuxit, och den ekonomiska bärkraften har blivit starkare. Från och med årsmötet i juli i fjol och till den 31 dec. 1911 har förbundet haft i inkomster kr. 349: 89; i utgifter kr. 206: 39. Kassabehållning var kr. 143: 50. Styrelsen beviljades full och tack-sam ansvarsfrihet. Till ordförande valdes distriktsförest. O. W. Genander, Sundsvall. Konferensen beslöt bl. a. att tillsammans med Frikyrkliga Ungdomsförbundet i Ångermanland kalla till ungdomsmissionär evan-

Gislövs och Gylle Ungdomsförening.

Gislövs och Gylle Kristliga Ungdomsförening bildades den 27 maj 1906 av endast 8 medlemmar. Dess början var sålunda ringa och obetydlig, men Gud, som är mäktig i de svaga, har välsignat verksamheten, så att föreningen f. n. består av 41 medlemmar, av vilka rätt många tillhöra församlingen.

Frikyrkliga Ungdomsförbundets i Medelpad årskonferens hölls i Betlehemskapellet i Sundsvall den 27 juli. Konferensen öppnades av distriktsföreståndaren O. W. Genander, Sundsvall, vilken ock utsågs att leda konferensens förhandlingar.

Ungdomsföreningen Liljan, Erikslund, beviljades inträde i förbundet. Boda & Hjältans Ungdomsförening har upplösts och ströks därför ur förbundet. Under året har förbundet haft en ungdomsmissionär, pred. N. A.

gelisten Tengvall, Nässjö; att instundande vinter anordna en ungdomsledarekurs; att hålla halvårsmöte i Sundsvall samt att för ungdomsförbundet utgiva ett sånghäfte innehållande ungdomssånger.

Det offentliga årsmötet hölls i missionskyrkan i Skönvik söndagen den 28 juli. Predikanter vid mötet voro: O. W. Genander, Sundsvall, J. O. Häggström, Vapelnäs, C. O. Sjöberg, Sala, Karl Andersson, Sundsvall, och A. Yman, Viifstavarv.

Betsdakyrkans Ungdom, Kalmar, firade söndagen den 14 juli sin tioårsfest.

Föreningen bildades nämligen den 29 april 1902 av Betsdakyrkans dåvarande predikant, E. Sjöberg.

Vid ovannämnda möte predikade på f. m. i Betsdakyrkan utom föreningens nuvarande

ordf., pred. Otto Wallenberg, E. Sjöberg från Stockholm och J. Nyberg från Enköping.

Den egentliga festen hölls under e. m och var förlagd till Slottsparken, som för ändamålet välvilligt upplåtits av landshövdingen personligen.

Av det sammandrag ur verksamheten, som ordf. vid festen uppläste, framgick, att verksamheten under de tio gångna åren haft växlande framgång. F. n. utgör medlemsantalet ett sextiotal.

Korta föredrag höllas av ovan nämnda talare. Dessutom serverades kaffe till mellan 3- å 400 deltagare. Betesdakyrkans sång- och musikförening bidrog kraftigt till festens trevnad.

På måndagens afton var en mycket trevlig fest anordnad av mera enskild natur i Betesdakyrkans trädgård.

Sångledare frågar: Var kan man få köpa noter till kristliga, goda och vackra sånger, lämpliga att sjungas av blandad kör?

Till svar på denna fråga bedja vi att få säga, att sådana sånger kan man få köpa nära nog i vilken bokhandel som helst. Om de icke finnas på lager i bokhandeln, så skaffas ofta de exemplar som önskas. Vi hava nämligen en rik tillgång på dylika sånger. Jag behöver bara hänvisa till Svenska Missionsförbundets notbok, Zions toner, Hemlandstoner, Sankeys sånger, Psalmisten m. fl. sådana sångsamlingar, som användas av olika kristliga organisationer. Därjämte finnas utan tvivel en hel del privata sångsamlingar innehållande goda kristliga sånger för sångkörer. Smaken är ju i detta fall olika. En del föredrager den ena framför den andra. För vår del äro vi icke fackmän på det området. Vi skulle därför vilja råda sångledare, att, om han känner till de nu nämnda sångsamlingarne, men det oaktat vill hava anvisning på ytterligare några sådana, då vända sig i brev till någon annan sångledare för att få höra dennes tankar. Jag är viss om, att direktör Karl Bohlin i Stockholm såväl som orgelnisterna i Immanuelskyrkan och Södra Missionshuset m. fl., vilka också äro körledare, med nöje skola stå till tjänst därmed.

I samband härmed vilja vi omnämna, att direktör Bohlin för närvarande utarbetar för Svenska Missionsförbundets räkning en samling sånger, avsedda uteslutande för sångkörer. Denna samling kommer att omfatta

bortåt 150 sånger, vilka bliva grupperade med hänsyn till årets olika kyrkliga högtider. Denna samling kunna vi dock icke beräkna få tillgänglig i bokhandeln förrän i slutet av detta år eller i början av nästa. Vanligen dröjer sådant arbete utöver den beräknade tiden. W. S—m.

A. T. frågar: Är det rätt och nyttigt, att en ogudaktig deltager i en kristlig musikförening?

En kristlig musikförening bör bestå av medlemmar, som äro troende kristna. Ingen "ogudaktig" böra där hava hemortsrätt, ty huru skall en sådan kunna sjunga och spela till Herrens ära.

Huruvida det kan vara "nyttigt", att en "ogudaktig" deltager i en kristlig musikförening, det beror på flera omständigheter. Om den "ogudaktige" skadar medlemmarne genom ett mindre gott inflytande, kan ju detta icke vara till nytta för musikföreningens medlemmar. Kunna musikföreningens medlemmar åter utöva ett verksamt och gott inflytande på honom, så har ju han nytta därav. Är åter den "ogudaktige" en musikalisk begåvning, så kan ju musikföreningen draga nytta vid sina övningar av hans råd och anvisningar.

Det händer ibland, att församlingsmedlemmars barn, vilka ännu icke helt avgjort sig för Gud, men heller icke äro fientliga i sina hjärtan mot honom, deltaga i församlingarnas sång- och musikföreningar. Så länge de visa intresse för församlingens verksamhet och icke trivas i världslivets förledande nöjen och tidsfördriv, kan man icke kalla dem ogudaktiga utan snarare sökande själar, och därför bör man ej heller hindra dem ifrån att vara med där, varest de lätt kunna ledas till att finna honom, som de söka. Antagligen åsyftar A. T. ej heller sådana. A. W. H.

Av nedannämnda ungdomsföreningar anordnas brevaftnar å tider, som för varje förening är angivet:

Stjärnfors Ungdomsförening: Den 8 sept. Adr.: Ludvig Fagrell, Stjärnfors, Uddeholm.

Forsviks Ungdomsförening: Den 23 sept. Adr.: Fröken Tekla Olsson, Forsvik.

Perstorps Kristl. Ungdomsförening: Den 5 okt. Adr.: Anna Persson, Hyllstofta, (Skåne.) Kuverten märkas B. A.

Allmänna Svenska Missionskonferensen

hålles i Stockholm d. 11–15 sept. enligt följande

PROGRAM:

Ondagen den 11 sept.

- Kl. 6 e. m. Offentlig gudstjänst i **Jakobs kyrka** med predikan av biskop *Hj. Danell*.
 Kl. 8 e. m. Enskilt möte på K. F. U. Ms lokal för ombud, därefter jämväl för andra konferensdeltagare.

Torsdagen den 12 sept.

- Kl. 9.30 f. m. **Morgonbön** av riksdagsman *J. Byström*.
 Kl. 9.45 f. m. **Föredrag** av dr *Karl Fries* och missionär *Erik Folke* över ämnet: Världsläget och Sveriges missionsuppgifter.
 Kl. 10.45 f. m. **Bönestund** under ledning av rektor *K. A. Jansson*.
 Kl. 11.15 f. m. **Diskussion** över frågan: "Huru skall vårt folk bli i stånd att fullgöra sin missionsuppgift?"
 Inledare: Prins *O. Bernadotte*.
 Kl. 12.30 midd. **Middagsrast**.
 Kl. 2–4 e. m. **Diskussion** över följande ämnen:
 1) Missionens betydelse i kampen mot otro och förnekelse.
 Inledare: Kyrkoh. *Gunnar Bergström*, Skarftofta.
 2) Missionen och tidsningspressen.
 Inledare: Red. *O. Mannström*.
 Kl. 7.30 e. m. Offentligt möte i **Blasieholmskyrkan** med föredrag av missionsföreståndaren, lektor *P. Waldenström*, över ämnet: "Vårt folk och missionen, och av missionsdirektorn, pastor *Joh. Lindgren*, över ämnet: Den enskilde och missionen.

Fredagen den 13 sept.

- Kl. 9.30 f. m. Morgonbön av pastor *C. J. A. Kilstedt*.
 Kl. 9.45 f. m. **Föredrag** av missionsdirektorn, pastor *Ar. Ihrmark*, över ämnet: Missionsarbetet och de kristnas enhet.
 Kl. 10.45 f. m. **Bönestund** under ledning av pastor *Wilh. Hammar* från Göteborg.
 Kl. 11.15 f. m. **Diskussion** över frågan: "Är det önskligt, att de olika missionsorganisationerna i Sverige träda i närmare beröring med varandra, och under vilken form kan det lämpligast ske?"
 Inledare: Missionssekreterare *Wilh. Sjöholm*.
 Kl. 12.30 e. m. **Middagsrast**.
 Kl. 2–4 e. m. **Korta föredrag** över följande ämnen:
 1) Missionens studium:
 a) i folkskolan och seminariet, av överlärare *A. Dahlin*, Huskvarna;
 b) i elementarläroverken, av lektor *A. Ahlberg*, Stockholm.
 c) vid universitetet, av doc. *Knut B. Westman*, Uppsala:

Där ej särskild lokal angivits, äga förhandlingarna rum i K. F. U. Ms hörsal eller, om denna skulle visa sig för liten, i Betesdakyrkan.

Jämte de av resp. missionsorganisationer utsedda ombuden äga även andra missionsvänner tillträde mot erläggande av konferensavgift 2 kr. Ombudskort lösa; med 2 kr. vid konferensens början. Manliga eller kvinnliga missionärer, som icke utsetts till ombud, äga såsom inbjudna tillträde utan konferensavgift. Anmälningar av icke ombud böra ställas till konferensbyrån i K. F. U. Ms expedition, 35 Birger Jarlsгатan. Inkvartering besörjes genom resp. missionsorganisationer, i händelse begäran därom åtföljes av uppgift om den organisation deltagaren tillhör.

Till den i samband med konferensen anordnade utställningen äger deltagare fritt tillträde, andra mot erläggande av 25 öre.

d) i församlinglivet, av fil. kand. *Ax. Andersson*, Stockholm.

2) Lekmännen och missionen, av godsägare *Joh. Hedengren*, Hidingebro.

Kl. 7.30 e. m. **Offentliga missionsstunder** i flera kyrkor, kapell och missions-salar med två eller flera talare.

Kl. 7.30 e. m. Förhandlingar rörande Lekmännens missionsrörelse. Lokal: K. F. U. Ms byggnad, 35 Birgerjarlsгатan.

Lördagen den 14 sept.

- Kl. 9.30 f. m. **Morgonbön** av kyrkoherde *S. E. Haggberg* från Rogberga.
 Kl. 9.45 f. m. Föredrag av missionärerna dr *Ernst Heuman* och *K. E. Laman* över följande frågor: Vilka fordringar böra i regel ställas på en missionskandidat, och vilken utbildning bör han erhålla?
 Kl. 10.45 f. m. **Bönestund** under ledning av rektor *Joh. Rinman*.
 Kl. 11.15 f. m. **Diskussion** över ämnet: De infödda kristnas fostran till ansvarskänsla och självständighet.
 Inledare: Missionspastor *H. Frykholm*.
 Kl. 12.30 midd. **Middagsrast**.
 Kl. 2–4 e. m. **Föredrag** över följande ämnen:
 1) Läkaremissionens uppgift och betydelse, av missionärerna *Gust. Franzén* o. *Gösta Raquette*.
 2) Vikten av att med evangelium nå kvinnorna, av fröken *Anna Gauffin*.
 3) Israelsmissionen och dess samband med hednamissionen, av missionsföreståndaren, pastor *T. Lindhagen*.
 Kl. 7 e. m. **Enskilt avslutningsmöte** med tésupé i K. F. U. M.

Söndagen den 15 sept.

- Kl. 9 f. m. **Nattvardsgång** i Blasieholmskyrkan för konferensdeltagare och andra intresserade med skriftetal av kyrkoherde *Fr. Hammarsten*.
 De som önska deltaga, kunna under föregående dagar anteckna sina namn på särskild lista, som finnes utlagd på konferensbyrån.
 Kl. 11 f. m. **Missionsgudstjänster** i flera av stadens kyrkor och kapell enligt närmare uppgifter i tidningens allmänna kyrkounderrättelser.
 Ämne (efter fritt val): Missionens kraftkällor.
 Kl. 6 e. m. **Offentligt avslutningsmöte i Immanuelskyrkan** med föredrag av professor *W. Rudin* över ämnet: Vilken betydelse ha mötande svårigheter och motgångar i missionsarbetet? och av professor *A. Kolmodin* över ämnet: Missionens stora slutmal samt slutanförande av konferensens ordförande.